

[Anne Grete Holmsgård]

Da vi oplevede et meget brat og hurtigt rentefald i vinteren 1982-83, var der tale om, at milliarder af kroner skiftede hænder i løbet af en relativt kort periode. Der var i virkeligheden tale om, at beløbsstørrelser, der svarer til i hvert fald to gange det årlige socialbudget herhjemme i Danmark, skiftede hænder, kapitalgevinster, der gik fra den ene til den anden.

Det er vel sådan, at vi alle sammen betragter det som indlysende, at når der er tale om fordelingspolitik, diskuterer man det i folketinget og tager en eller anden beslutning – og det er vel at mærke om fordelingspolitik, som handler om meget, meget færre kroner end dem, der blev fordelt via dette rentefald. Her har man simpelt hen haft en omfordeling, men ingen i folketinget har taget politisk stilling til, om den var ønskelig, om man mente, den skulle foregå på den måde, eller man eventuelt skulle lave nogle forskellige indgreb, som betød, at fordelingen blev på en anden måde. Det virker jo fuldstændig grotesk, at man i regeringen alene kan sidde og lave fordelingspolitik, så det klodser, mens andre områder naturligvis må være underlagt en almindelig politisk diskussion. Her var det bare de facto-politik.

En anden ting, som ikke så meget handler om denne regering som om situationen forud for denne regering, er hele højrentepolitikken. Den er ligesom blevet taget som en nødvendighed, en indiskutabel nødvendighed, der egentlig aldrig er blevet gjort til genstand for en reel politisk diskussion. Ja, bevares, der har været enkeltmedlemmer, og der har været folk på venstrefløjen, som har rejst det spørgsmål, om det egentlig var hensigtsmæssigt, det, man gjorde i hele perioden under højrentepolitikken, om det var hensigtsmæssigt at finansiere et kasseunderskud gennem udstedelse af statsobligationer, men der har aldrig været et udspil fra regeringen, der overhovedet tog det op og prøvede at diskutere mål og midler.

Og interessant nok kom der heller ikke noget udspil til en diskussion, da højrentepolitikken begyndte at se virkelig mærkelig ud, og det skete i starten af 1980'erne, hvor det jo ikke gik, som det ellers skulle ifølge logikken med højrentepolitikken, den logik, der siger, at man skal have de private til at optage lån i udlandet. Da skete der nemlig det, at det faktisk var staten, der optog alle lån, når

man havde en kapitaleksport. Altså var det almindeligt fremførte argument for højrentepolitikken – i hvert tilfælde i den periode – brudt sammen, men man kørte bare videre, som om man ikke havde set noget, og formentlig ønskede man heller ikke at se det.

Det, rapporten i øvrigt påpeger, er jo, at valutaliberaliseringen er blevet ført frem sammen med en liberalisering af kapitalmarkedet som helhed, og her synes jeg, det er interessant, at rapporten temmelig åbent siger, at det er svært at se gevinsterne ved liberaliseringen af kapitalmarkedet. Jeg synes da nok, at det er en diskussion værd, om der egentlig er nogen gevinster ved den og i givet fald hvilke.

Et sidste problem jeg vil komme ind på, som rapporten rejser, er spørgsmålet om øgede muligheder for skattetænkning i kraft af, at der er foregået en stigende liberalisering på dette område.

Herom siger rapporten selv, at man regner med, at den eneste måde, man kan tackle dette problem på, er ved en international tilnærmelse af skattereglerne.

Det omtaler økonomiministeren også i sit indlæg, og han siger, at det er urealistisk, men han tager faktisk ikke afstand fra, at det kunne være ønskeligt. Her synes jeg da nok, vi må til at råbe vagt i gevær, for én ting er det, der allerede er solgt ud af, og som vi vil være med til at ændre på, men en anden ting er, at hvis man ligesom åbner for, at vi også skal have en unionisering – eller hvad vi nu kan kalde det – på skatteområdet, så synes jeg virkelig, at det er ved at være bekymrende, for i virkeligheden har vi jo oplevet i hele den diskussion, vi har om politisk union i forbindelse med EF, at der på det økonomiske område, det valutamæssige område, det pengepolitiske område som helhed er taget nogle skridt henimod en union, uden at det er blevet diskuteret. Jeg synes, det er vigtigt, at vi får sat bremseklodserne i, inden det går videre, selv om det måske har nogle omkostninger.

Hermed kommer jeg til den dagsorden, der er foreslået af hr. Jes Lunde på SFs vegne, og som siger som sin første pind, at man pålægger regeringen at standse salget af kronobligationer til udlandet. Det synes jeg ville være godt. Jeg er ikke i tvivl om, at modargumentet vil være: ja men det vil jo blive pokkers dyrt. Jeg vil sige: ja, det bliver